

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/13/2013
Identifikačné číslo spisu:	8010200685
Dátum vydania rozhodnutia:	22.05.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8010200685.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v právnej veci žalobcu Okresnej prokuratúry v Kežmarku, proti žalovanému Obvodnému úradu v Kežmarku, odbor všeobecnej vnútornej správy, Dr. Alexandra 61, za účasti M. C., bytom M., zast. JUDr. Dušanom Mackom, advokátom so sídlom v Poprade, Mnoheľova 840/8, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 9/2009/06740, Pr-812/2009/Pá zo dňa 20. augusta 2009, o odvolaní M. C., ako i žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 3S/102/2010-43 zo dňa 25. novembra 2011, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/102/2010-43 zo dňa 25. novembra 2011 z r u š u j e a v e c v r a c i a krajskému súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Proti rozsudku Krajského súdu v Prešove podal odvolanie M. C. ako i žalovaný správny orgán a zhodne žiadali aby v odvolacom konaní Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu ako nezákonný zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

M. C., uviedol, že žalovaný správny orgán protestu prokurátora nevyhovел a predložil ho nadriadenému orgánu a to Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, ktoré považovalo protest za nedôvodný a zamietlo ho. Krajský súd podľa neho nedôvodne poukazuje na ustanovenie § 250i ods. 1 veta prvá O.s.p., v zmysle ktorého pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania rozhodnutia, t.j. ku dňu 10. septembra 2009. Bezpredmetné sú preto námietky súvisiace s okolnosťami, ktoré nastali až po tomto dátume. Podľa názoru krajského súdu je priestupkom „aj nedbanlivostné konanie ohrozujúce záujem spoločnosti, a/ ktoré je za priestupok označené v tomto zákone, ak nejde o správny delikt postihnutelný podľa osobitných predpisov alebo o trestný čin a b/ aj iné konanie ako uvedené v § 21 - § 45, ak tak ustanovuje všeobecne záväzný právny predpis, ak sa takýmto konaním sťažuje plnenie úloh štátnej správy alebo obcí“. Odvolateľ ďalej uviedol, že je nepochybné, že žiadne ustanovenie zákona o priestupkoch priamo-pozitívne, t.j. v ustanovení § 21 až 45 nepovažuje za priestupok vstup do vojenského priestoru bez platného povolenia. Tým je vylúčená prvá časť argumentácie krajského súdu na tento prípad. Je preto potrebné skúmať, či iný právny predpis v zmysle odkazu § 46 zákona o priestupkoch považuje „iné konanie“, t.j. vstup do vojenského priestoru bez platného povolenia za priestupok a či sa vstupom do vojenského priestoru bez platného povolenia

sťažilo plnenie úloh štátnej správy. Poukázal na znenie ustanovenia § 46 priestupkového zákona. Podľa odvolateľa „iným právnym predpisom“ je zákon č. 281/1997 Zb. a jeho ustanovenie § 9 ods. 2, v zmysle ktorého na vstup na územie vojenského obvodu sa vyžaduje povolenie na vstup, ktoré vydáva ministerstvo a na konanie o povolenie na vstup na územie vojenského obvodu sa nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Podľa tvrdenia prokurátorky odvolateľ dňa 28. mája 2009 nemal platné povolenie na vstup, čím by bola naplnená prvá z dvoch kumulatívnych podmienok daných ustanovením § 46 zákona o priestupkoch na to, aby jeho konanie mohlo byť priestupkom. Druhou zákonom vyžadovanou podmienkou nevyhnutnou na to, aby jeho konanie bolo priestupkom je podľa § 46 „ak sa takýmto konaním sťažuje splnenie úloh štátnej správy“, avšak splnenie druhej podmienky podľa odvolateľa nikto neskúmal čo dokonca potvrdzuje aj krajský súd s tým, že údajne ani to nebolo potrebné, lebo žalovaný nepovažoval konanie M. C. ako také za priestupok (str. 7 predposledný odsek rozsudku). Ustanovenie § 46 zákona o priestupkoch jednoznačne vyžaduje na naplnenie priestupku kumulatívne splnenie oboch zákonných podmienok. Krajský súd pochybil, keďže tento normatívny text ustanovenia § 46 vyložil tak, že v danom prípade stačí preukázanie splnenia len jednej podmienky a tým je dané konanie priestupkom, aby takýto výklad jednoznačného normatívneho textu a z textu zákona vylučuje aj rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 338/2006. Takéto odlišné ponímanie normatívneho textu je v zmysle názoru Ústavného súdu SR teraz potrebné považovať za prejav arbitrárnosti. Rovnaký charakter arbitrárnosti má podľa odvolateľa i názor súdu, že prokurátor a ani krajský súd to nemusí preukazovať. Vo vzťahu k predmetnému územiu preukázanie naplnenia druhej zákonnej podmienky § 46 priestupkového zákona, v ktorom pre naplnenie skutkovej podstaty tohto priestupku, t.j. „ak sa takýmto konaním sťažuje plnenie úloh štátnej správy“, je podľa odvolateľa o to významnejšie, nakoľko predmetné územie Vojenského obvodu Javorina sa už dlhodobo nevyužíva na účely vojenského výcviku, či iných vojenských úloh a toto územie už nie je vojenským priestorom, lebo Vojenský obvod Javorina bol zákonom zrušený a že preto sťaženie úloh štátnej správy vstupom na toto územie bez platného povolenia je prakticky nanajvýš nepravdepodobné. Odvolateľ M. C. uviedol, že nikdy nevznášal námietky súvisiace s okolnosťami, ktoré nastali po 10. septembri 2009, t.j. po dátume vydania opatrenia žalovaného správneho orgánu a preto je v tomto smere argumentácia krajského súdu nedôvodná a zamieňa si skutkový stav s právnym stavom. Krajský súd aj, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia neuvádza aké námietky odvolateľa mal na mysli, zrejme mal na mysli námietku odvolateľa uplatňujúcu princíp pozitívnej retroaktivity. Bola namietaná práve zmena právneho stavu spočívajúca v tom, že od 1. januára 2011 nadobudol účinnosť zákon č. 455/2010 Z. z., ktorým zanikol Vojenský obvod Javorina, do ktorého mal M. C. vstúpiť dňa 25. augusta 2009 bez platného povolenia a následkom toho už týmto dňom nie je jeho skutok ani porušením povinnosti danej mu v tom čase zákonom č. 281/1997 Z. z. a to následkom tejto zmeny právnej úpravy statusu predmetného územia.

Táto právna zmena, respektíve právny následok, ktorý z nej vyplýva vo vzťahu k právnemu posúdeniu skutku M. C., ako priestupku podľa § 46 zákona o priestupkoch je priamo a jednoznačne a to kogentne upravená v § 7 zákona o priestupkoch, v zmysle ktorého: zodpovednosť za priestupok sa posudzuje podľa zákona účinného v čase spáchania priestupku; podľa neskoršieho zákona sa posudzuje iba vtedy, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie. Ide tu o princíp pozitívnej retroaktivity pre akékoľvek sankčné konania, ktorý princíp je zakotvený v právnych úpravách civilizovaných štátov. Teda posúdenie uvedeného skutku v konaní je podľa tohto neskoršieho predpisu pre neho priaznivejšie. Ustanovenie § 7 zákona o priestupkoch je kogentnou právnou normou a jej priamy následok je vo vzťahu k predmetnej veci ten, že konanie M. C. ku dňu rozhodovania krajského súdu už nie je priestupkom podľa § 46 priestupkového zákona. Odvolateľ zdôraznil, že s jeho námietkou pozitívnej retroaktivity sa krajský súd v celom svojom rozhodnutí nevysporiadal, čím mu v zmysle konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj Ústavného súdu SR, ako aj rozhodnutí EŠLP odňal možnosť konať pred súdom, pretože krajský súd nedal v odôvodnení svojho rozsudku jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na obranu odvolateľa spočívajúcu v jeho námietke pozitívnej retroaktivity.

Odôvodnenie rozsudku tým, že krajský súd je v zmysle ustanovenia § 250i ods. 1 O.s.p. viazaný skutkovým stavom ku dňu vydania predmetného opatrenia žalovaného správneho orgánu a preto na námietky súvisiace s okolnosťami, ktoré nastali po vydaní rozhodnutia správneho orgánu nemôže prihliadať, je nenáležitá, nie je vecná, jasná a zrozumiteľná vysporiadanie sa s námietkou pozitívnej retroaktivity. Pokiaľ krajský súd argumentoval tým, že zákonom č. 501/2002 Z. z. bola z ustanovenia § 35 ods. 1 písm. b/ O.s.p. vypustená posledná časť vety „ak to vyžaduje verejný záujem“, a že preto

prokurátorovi nevyplyva povinnosť zdôvodňovať a krajskému súdu v preskúmvacom konaní skúmať, či bol verejný záujem na podaní takejto žaloby, je tento postup krajského súdu v rozpore so zásadou materiálneho právneho štátu, na čo upozorňuje Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach a odvolateľ to považuje za obchádzanie podstaty jeho námietky krajským súdom, pretože podstatou námietky pozitívnej retroaktivity nebolo to, či prokurátor má alebo nemá odôvodniť verejný záujem na podanej žalobe, ale to, že táto žaloba je samoúčelná a preto na nej nie je verejný záujem a nie je dôvod jej vyhovieť. Ide o šikanózne žaloby, ktorých zmysel nie je zachovanie materiálnej zákonnosti a ani súdy nesmú pripustiť zrejme bezúčelné žaloby, lebo nie verejný záujem na bezúčelných žalobách. Ak by aj žalobe bolo vyhovené, napriek tomu žalovaný by nemohol vec prejednať a musel by vec znova len odložiť a to z dôvodu, lebo zanikla zodpovednosť M. C. za priestupok, pretože od spáchania predmetného skutku (28. mája 2009) už uplynuli viac ako 2 roky a preto podľa § 20 zákona o priestupkoch nie je možné priestupok prejednať, a keďže zanikla zodpovednosť za priestupok, preto by v zmysle § 66 ods. 2 písm. e/ priestupkového zákona musel správny orgán vec i naďalej odložiť nakoľko zodpovednosť za priestupok zanikla. Taktiež s touto zásadnou a podstatnou námietkou sa krajský súd nijako nevysporiadal a vôbec na ňu v dôvodoch svojho rozhodnutia nereagoval a to rovnako, ako na námietku pozitívnej retroaktivity. Krajský súd teda odňal možnosť konať odvolateľovi vo vzťahu k týmto dvom námietkam. Odvolateľ ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2Sžo/229/2010, v zmysle ktorého predmetom preskúmania súdom v správnom súdnictve môže byť iba rozhodnutie vydané v konaní o proteste prokurátora, nie však pôvodné základné rozhodnutie správneho orgánu, ktoré bolo protestom napadnuté. Preto prokurátor môže svojím žalobným návrhom napadnúť iba to rozhodnutie správneho orgánu, ktorým príslušný správny orgán prokurátorskému protestu nevyhovel. Prokurátorka teda napáda prokurátorskou žalobou „opatrenie“ - základné rozhodnutie správneho orgánu o odložení vecí a nie rozhodnutie, ktorým Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky nevyhovel jej protestu, čo je neprípustné a zakladá dôvod na zamietnutie žaloby pre jej nezákonnosť. Ušlo pozornosti prokurátora, že na základe jeho žaloby podanej v zmysle § 35 ods. 1 písm. b/ O.s.p. sa v správnom súdnictve nekoná o tom, či priestupok má alebo nemá byť správnym orgánom prejednaný, ale o tom, či bolo zákonne rozhodnuté o proteste prokurátora. Krajský súd sa nepochopiteľne ani s touto námietkou nevysporiadal a preto nevysporiadaním sa s touto námietkou M. C. došlo tiež k odňatiu možnosti konať pred súdom rovnako, ako pri ďalších dvoch námietkach. Prokurátor obišiel v rozpore s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2Sžo/229/2010 rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ktorým nebolo vyhovené jeho protestu. V závere svojho odvolania odvolateľ uviedol, že upozornil krajský súd na pojednávaní, že V. W. je z tej istej obce a dlhodobo sa zdržiava v zahraničí a preto nemohol ani fyzicky prevziať predvolanie na pojednávanie a zúčastniť sa ho na krajskom súde, kde dostal odpoveď, že doručka je podpísaná, avšak dotazom na pošte zistil, že V. W. nikoho nespľnomocnil na preberanie poštových zásielok.

Obvodný úrad Kežmarok vo svojom odvolaní žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne zmenil napadnutý rozsudok a žaloby Okresnej prokurátorky v Kežmarku zamietol. Žalovaný uviedol, že krajský súd nevyhodnotil všetky ním predložené dôkazy, ktoré mali byť vyhodnotené v ich vzájomnej súvislosti, pretože nebral do úvahy všetky dôvody, ktoré zástupkyňa žalovaného uviedla, a ktoré aj, boli doručené krajskému súdu v písomnej podobe, kde bolo zdôvodnené z akých zákonných dôvodov došlo k odloženiu priestupkovej veci jednak v prípade V. W., ako i v prípade M. C.. Žalovaný poukázal na zákonné dôvody, ktoré ho k odloženiu oboch priestupkových vecí viedli. V závere svojho odvolania uviedol, že je viazaný rozhodnutiami svojho nadriadeného orgánu, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, odbor priestupkov, pričom ministerstvo sa nestotožnilo s argumentáciou prokuratúry v prokurátorských protestoch, ale dalo za pravdu žalovanému, ktorý obe priestupkové veci odložil.

Okresná prokuratúra Kežmarok žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Uviedla, že s dôvodmi prezentovanými v odvolaniach M. C., ako i žalovaného sa nestotožňuje a v celom rozsahu súhlasí s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, ktorý správne vyhodnotil predložené dôkazy. Uviedla, že priestupcovia v kritický čas vošli do vojenského obvodu bez povolenia a neoprávnene sa tam pohybovali a svojím konaním naplnili všetky znaky skutkovej podstaty priestupku proti poriadku v správe podľa § 46 zákona o priestupkoch s poukazom na ustanovenie § 9 zákona č. 281/97 Z. z. o vojenských obvodoch. Správny orgán, rozhodujúci o návrhoch Útvary vojenskej polície Prešov zo dňa

17. augusta 2009, prílohou, ktorých boli listiny preukazujúce spáchanie skutkov, majúcich znaky priestupku, postupoval nezákonne, keď bez ďalšieho konania vec záznamami odložil v zmysle § 66 ods. 2 písm. a/ priestupkového zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov a v medziach podaných odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné z dôvodov jeho nepreskúmateľnosti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia, alebo zrušujú práva, alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Z obsahu oboch odvolaní je zjavné, že M. C., ako i žalovaný správny orgán, o.i. namietali skutočnosť, že nesúhlasili so spôsobom, akým sa krajský súd vysporiadal s ich námietkami. Ako vyplýva z obsahu podaných odvolaní proti rozsudku krajského súdu, namietali nepreskúmateľnosť, nezrozumiteľnosť a protiústavnosť rozhodnutia krajského súdu nesúhlasiac s jeho dôvodmi, poukazujúc na viaceré skutočnosti, že rozhodnutie krajského súdu je neopodstatnené, ktoré treba v ďalšom konaní zrušiť.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04 - www.concourt.sk). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, *Recueil III/1997*). Európsky súd pre ľudské práva, ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho

rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp. zn. I. ÚS 380/08, sp. zn. III. ÚS 172/2010, či sp. zn. II. ÚS 537/2010- www.concourt.sk).

Vychádzajúc z uvedeného aj v správnom súdnictve nesporne obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka preskúmvacieho konania na také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré bude zodpovedať na jeho primárne námietky oponujúce rozhodnutiu správneho súdu, a ktoré bude mať aj oporu v administratívnom spise.

Skonštatovanie krajského súdu, že „bezpredmetné sú preto námietky súvisiace s okolnosťami, ktoré nastali po tomto dátume“, t.j. skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania rozhodnutia-opatrenia správneho orgánu, t.j. ku dňu 10. septembra 2009, však zhora definovanému právu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia nezodpovedá. Takéto odôvodnenie rozhodnutia nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej dostatočnosti konajúceho všeobecného súdu, nedáva zrozumiteľným spôsobom odpoveď na námietky účastníkov konania a nie je ani reakciou na obsah administratívneho spisu. V danom prípade obzvlášť M. C. poukazoval okrem iného v súvislosti s princípom pozitívnej retroaktivity na zánik jeho zodpovednosti za priestupok, keď tvrdil krajskému súdu okrem iného, že konanie spočívajúce v jeho vstupe dňa 28. mája 2009 a to bez platného povolenia na inkriminované územie Vojenského obvodu Javorina, ktoré na základe zákona č. 455/2010 Z. z. už od 1. januára 2011, teda ku dňu rozhodovania súdu, už nie je územím na vstup, do ktorého sa vyžaduje platné povolenie, a že preto je potrebné jeho konanie posudzovať v zmysle tohto neskoršieho zákona, lebo je to preňho priaznivejšie. Namietal, že v súvislosti s účinnosťou zákona č. 455/2010 Z. z. zanikol Vojenský obvod Javorina, a že práve tým došlo k zmene právnej úpravy statusu predmetného územia, a že práve z týchto dôvodov mal krajský súd rešpektovať princíp pozitívnej retroaktivity, ktorý nastal v súvislosti so zrušením uvedeného vojenského obvodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva za pravdu odvolateľom, že v dôsledku uvedenej skutočnosti bolo potrebné sa s námietkou zániku zodpovednosti za priestupok zaoberať ex offio i pri rešpektovaní ustanovenia § 250i ods. 1 veta prvá O.s.p. V danom prípade ušlo pozornosti krajskému súdu, že na danú vec je potrebné aplikovať príslušné zásady trestného práva, s ktorými skutočnosťami sa krajský súd vôbec nezaoberal v dôvodoch svojho rozhodnutia.

Krajský súd sa taktiež vôbec nevysporiadal okrem vyššie uvedenej skutočnosti ani s ďalšími námietkami uplatnenými predovšetkým M. C., resp. jeho právnym zástupcom, ktorými spochybňovali dôvodnosť prokurátorskej žaloby.

Ak teda v posudzovanej veci krajský súd podľa názoru najvyššieho súdu nepreskúmal komplexne žalobcovu námietku, je potom jeho rozhodnutie predčasné, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá a § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.), v ktorom krajský súd po opätovnom vyporiadaní sa s príslušnými námietkami znova vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v zmysle požiadavky ústavného práva na spravodlivé súdne konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť vzhľadom na uvedené skutočnosti, že napriek apelačnému opravnému systému, ktorý sa v správnom súdnictve v Slovenskej republiky v zmysle príslušnej právnej úpravy uplatňuje, preskúmava potom predovšetkým zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu krajský súd, ako súd prvého stupňa. Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu odvolacieho je preskúmať vecnú správnosť prvostupňových rozhodnutí a nie nahrádzať prieskumnú činnosť súdu prvého stupňa.

V novom rozhodnutí rozhodne krajský súd zároveň i o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.